

[Morten Lange.]

Her er givetvis et problem, vi må se at få løst på en eller anden måde. Vi har naturligvis en brugbar respekt for, at vi får det rigtige svar fra ministeren, men det er alligevel en omvej.

Det er helt klart, at forslaget i virkeligheden fører os ind på et problem, som er større end det, der lige netop er tænkt på; det fører os ind på hele spørgsmålet om vort udvalgsarbejde. Det er efter min opfattelse slet ikke tilstrækkeligt, hvis vi går det stykke vej, som forslaget afstikker, og får indrettet sådan en slags diskussionsklub, hvor vi kan snakke sammen om tingene — en diskussionsklub, som temmelig klart er specificeret til ikke at skulle have noget mandat og ikke at skulle tage nogen beslutninger, men som blot skulle formidle kontakt. Det er min opfattelse, at hvis vi nøjes med det og sætter en osteklokke ned over sådan en diskussionsklub, så har vi i hvert tilfælde kun nået en del af resultatet.

Hvis forslaget på en eller anden måde kunne føre til, at vi måske fik en bedre kontakt, ikke alene på den foreslåede måde, men også imellem mange andre af de udvalg, der bliver nedsat, og de forskellige sagkyndige, som hører hjemme i den videnskabelige kategori, så var sigtet langt bredere. Jeg tror imidlertid, dette igen fører til, at vi bliver nødt til at se på vort udvalgsarbejde som helhed, for det er på hele feltet dér, at vi har savnet en tilstrækkelig kontakt med en ganske stor og betydningsfuld gruppe af sagkyndige.

Jeg skal i meget vid udstrækning tilslutte mig det, det ærede medlem hr. Bomholt steg ned fra sin høje præsidiestol for at sige til os. Jeg tror, der er meget i det, men naturligvis er det ikke alene gjort med at ordne vort udvalgsarbejde om. Tilbage bliver, at det vil ikke klare kontaktproblemet, og derfor tror jeg, at det ærede medlem hr. Knud Bros forslag har noget liv i sig selv, som vi bliver nødt til at se på.

Men så bliver vi også nødt til at se på vanskelighederne. „Videnskabsmænd“ — det er jo blevet sådan en passende benævnelse, man stikker ud til folk, så de kan komme til at ligne de mennesker, der findes på annoncer for cigaretter og den slags i aviserne. Men det er faktisk en meget, meget vag afgrænsning af en gruppe.

Hvem er det egentlig, der er videnskabsmænd? Hvilke lønningsklasser omfatter det? Eller skal man være medlem af Videnskaberne Selskab for at kunne blive talt med? Hvordan skal man egentlig definere det? Vi kommer virkelig i meget, meget stor våde, når vi skal finde ud af, hvem vi i givet fald skulle sende små invitationskort ud til med sådan et pænt lille rødt mærke i hjørnet, som jo altid virker flatterende.

Jeg har en angst — jeg fik den inspireret yderligere ved at læse professor Holters kronik til professor Brandt Rehberg, hvor professoren så smukt refererede til: nå ja, så er vi her igen; videnskabens Tordenskjolds soldater var der igen. Vi kender det. Det er for mig et af problemerne.

Jeg kan godt se sigtet med forslaget. Jeg tror, det har en berettigelse, men betingelsen for, at vi kan komme videre, er, at man finder frem til en sådan levende form for kontakt, at det ikke er videnskabens Tordenskjolds soldater, man påkalder og tror, at man derigennem har nået noget. Det bliver en uhyre vanskelig opgave at løse. Måske vi i den sidste ende finder ud af, at det kan vi simpelt hen ikke. Vi kan jo ikke tage festsalen i benyttelse, hver gang vi skal have et møde af den art.

Jeg tror, vi skal se på forslaget, og jeg vil faktisk understrege, at vi bør være klar over, at vi skal dyrke 2 veje. Vi skal for det første se på forslaget ud fra dets meriter for at se på, om vi kan finde ud af at lave en sådan uformel kontakt. Og det kan såmænd godt ske, at det ender med, som det ærede medlem hr. Helveg Petersen sagde, at vi er nogle stykker, som i al stilfærdighed bliver enige om at invitere til sådan noget — vi kan vel nok låne et udvalgsværelse, hvis det kniber — og så er der ikke flere problemer i den sag.

Men forslaget har også et sigte til udvalget for forretningsordenen, for skal der blive noget ud af det, må det cleares den vej igennem også. Vi har for en gangs skyld at gøre med et område, hvor der er 2 veje, ad hvilke sagen kan kanaliseres. Jeg vil tilråde, at vi går dem begge. Jeg vil tilråde, at selve kernen i forslaget, spørgsmålet om kontakten og de mål, vi kan nå ad den vej, prøver vi at pløje igennem i et særligt, lille udvalg, og at man samtidig i forretningsordensudvalget prøver at se på, hvilke pro-